

«*La douleur* est une des choses les plus importantes de ma vie. Je me suis trouvée devant des pages régulièrement pleines d'une petite écriture extraordinairement régulière et calme. Je me suis trouvée devant un désordre phénoménal de la pensée et du sentiment auquel je n'ai pas osé toucher et au regard de quoi la littérature m'a fait honte.»

Un text escrit, oblidat i retrobat. El diari d'una espera, la del seu marit Robert Antelme, membre de la Resistència francesa i deportat a un camp de concentració alemany. Una escriptura essencial, descarnada i violenta que parla del dolor. Un dolor brutal, més enllà de tota mesura, un dolor que pertorba els sentits distorsiona el temps i desdibuixa l'espai.

«El dolor és tan gran, s'asfixia, ja no té aire. El dolor necessita espai.»

L'experiència d'aquest dolor personal, individual, s'adhereix al patiment col·lectiu, al de totes les dones que esperen, s'integra al dolor dels altres, al dolor dels jueus. Marguerite Duras critica els governs, es revolta contra els discursos victoriosos de De Gaulle mentre molts encara esperen, mentre encara no és temps per a l'oblit.

«Ja despunta la pau. És com si arribés una nit profunda, és també el principi de l'oblit. Ja en tenim la prova: París s'il·lumina a la nit. La ciutat il·luminada ha perdut per mi qualsevol altre significat que aquest: és signe de mort, signe d'un demà sense ells, és la que ells no tornaran a veure.»

Al llarg de tota la seva vida, Duras no podrà esborrar l'horror de l'holocaust, en una de les seves darreres entrevistes, potser la darrera, afirma, d'aquella manera categòrica que li és tan pròpia, que l'últim record de la seva vida serà per als jueus morts, per cada jueu mort als camps de concentració.

«La sola resposta que es pot donar a aquest crim és fer-ne un crim de tots. Compartir-lo. Igual que la idea d'igualtat, de fraternitat. Per suportar-ho, per tolerar-ne la idea, cal compartir el crim.»

Lurdes Barba
Directora